

દિવસે દિવસે શાંતિ વધે તે, રસ્તો બતાવે ધરમનો મારગ,
રાતે-દા'ડે ભારી અશાંતિ, જીવ બન્યો જો કરમનો ધારક.

કષાયધારી ઊકળતો અગ્નિ,
જ્યાં સળગે ત્યાં દુઃખ દાવાનળ,
પંચેન્દ્રિ, કલ્પિત સુખ – દુઃખમાં,
સમજથી 'જીવ' તું થાજે 'નોર્મલ'.

અવ્વલ છે કુદરતની કલમો, ભૂલ હશે ત્યાં દંડો લાગત,
ત્રિ – પાધિનાં 'વ્યવસ્થિત' ફળ, ભોગાઈમાં શોધો સાર જ.

મન વિચારે ભળતાં ચિત્તે,
વિ – ભાવેન્દ્રિ કર્મિલ ગર્ભ જ,
સૂક્ષ્મ કારણ – શરીર ઝમતાં,
માણસ, પાશવ, દેવ, નરક-ગત.

અંદર જે ચિતરામણ થાતાં, અહમાધારે જગતું ના-ટક,
સાંજ, સવારે પ્રતિક્રમ ધ્યાતા, ધ્યાનથી ધ્યેયે સ્વ-સિદ્ધારક.

પ્રેમ પરિમલ ઠારે સહુને,
માત્ર અવસ્થે ત્રિ – કરણ શિતળ,
જન્મ, જરા, મૃત્યુ નિવારે,
દર્શન, સમજણ, 'જ્ઞાની'-કૃપા ફળ.

કેવળ શુદ્ધાત્માનો ભાવક, માનવદેહે અનુભવાત્મક,
જડ ને ચેતન બેઉ જુદાં છે, સિદ્ધ-મંદિર છે પ્રયોગ-પ્રાપ્તક.

પંચાજ્ઞા વર્તે વ્યવહારે,
નિશ્ચય સ્વાતમ વીતરાગવત,
સમયે સમયે વૃદ્ધિ સમાધિ,
એં વિજ્ઞાન 'અક્રમ' શાશ્વત.

વ્હાલી ચીજો વ્હેતી મૂકશો, ત્યાં જ સમાધિ રે'શે નિર્મળ,
આભાસી પરિણામ જગત છે, જ્ઞાનમ ઝળકે જ્ઞેય નિરંતર.

